

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3225/2017. (IX. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.597/2015/10. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Csáky Zoltán ügyvéd, 1124 Budapest, Fodor u. 77.) útján, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.597/2015/10. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 2. A kifogásolt ítélettel elbírált ügynek az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők.
- [3] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló peres eljárásban megállapított tényállás szerint az ügy felperese (a továbbiakban: indítványozó) helyettes államtitkárként dolgozott az alperesi minisztérium jogelődjénél. A közigazgatási államtitkár kezdeményezte az indítványozó helyettes államtitkári tisztségéből való felmentését, és ugyanezen a napon átadásra került részére egy, a miniszter által aláírt irat, amelyben arról értesítették, hogy a vonatkozó jogszabályhely alapján a közigazgatási államtitkár javaslatára a helyettes államtitkári tisztségéből felmentik. Egyúttal tájékoztatták arról is, hogy képzettségének, végzettségének megfelelő betöltetlen vezetői beosztást nem tudnak felajánlani a részére. Az indítványozó állítása szerint az irat átvételét követően annak jogszerűtlenségét jelezte a közigazgatási államtitkárnak, majd ezt követően két óra elteltével újabb felmentő okiratot kapott. Az azonos keltezéssel és iktatószámmal ellátott iratban a helyettes államtitkári tisztségéből való felmentéssel egyidejűleg felajánlották a részére a minisztérium egyik főosztályán a főosztályvezető-helyettesi munkakört. Az indítványozó ezt nem fogadta el és írásban nyilatkozott arról, hogy rendelkezési állományba helyezését sem kéri.
- [4] Ezt követően a közigazgatási államtitkár arról értesítette írásban az indítványozót, hogy a helyettes államtitkári tisztségéből történő felmentésére és a végzettségének megfelelő vezetői munkakör el nem fogadására tekintettel a vonatkozó törvényi rendelkezés alapján a közszolgálati jogviszonya hat hónap felmentési idő figyelembevételével felmentéssel megszűnik. Az okirat rendelkezett az indítványozó által igénybe nem vett szabadság megváltásáról, továbbá egy havi, és ezen túlmenően további hat havi illetményének megfelelő végkielégítés megfizetéséről. Az indítványozó aláírásával igazoltan az okiratot átvette, arra rávezette, hogy a végkielégítés mértékével, az állami vezetői juttatások megvonásával nem ért egyet, és munkaügyi lépéseket fog kezdeményezni.
- [5] Az indítványozó keresetében felmentése jogellenességének megállapítását és jogkövetkezményei alkalmazását kérte. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megállapította, hogy az alperes munkáltató jogellenesen szüntette meg az indítványozó közszolgálati jogviszonyát, és elmaradt illetmény, elmaradt béren kívüli juttatás, gépkocsihasználattal kapcsolatos költségtérítés, szabadságmegváltás, valamint hat havi átlagkeresetnek megfelelő összeg megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította, így nem találta megalapozottnak az indítványozó további hat havi végkielégítés és általános kártérítés megfizetésére irányuló igényét. A peres felek fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az elmaradt illetmény összegét felemelte, kötelezte továbbá az alperes munkáltatót hat havi végkielégítés megfizetésére, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.
- [6] Az indítványozó és az alperes munkáltató felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, az elsőfokon eljáró bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az indítványozó keresetét elutasította. A Kúria ítélete rámutat arra, hogy a felülvizsgálati kérelem egymással szorosán összefüggő

kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, továbbá annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Az indítványozó az okiratok közlése tekintetében lényegében a tényállás megállapítását és a bizonyítékok értékelését vitatta, azonban nem jelölte meg a megsértett jogszabályhelyet, így a korábbi eljárásban megállapított tényállást a felülvizsgálati eljárás során irányadónak kellett tekinteni, a Kúria a bizonyítékok mérlegelését ebben a körben nem vizsgálhatta. Az ítélet indokolása kitér arra is, hogy az ügyben alkalmazandó jogszabály a feljánlandó munkakör kapcsán csak azt írja elő feltételként, hogy az feleljen meg a helyettes államtitkár végzettségének és vezető beosztás legyen, azaz nem feltétel, hogy a feljánlás időpontjában már létező, az SZMSZ-ben szereplő munkakör legyen. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a miniszter és a közigazgatási államtitkár a felmentést megelőzően döntött az újabb fősztályvezető-helyettesi munkakör felállításáról, és amennyiben az indítványozó a feljánlást elfogadta volna, úgy a szükséges intézkedéseket az érintett vezetők megtehették volna a munkakör létrehozása érdekében. A kúriai ítélet – szemben a másodfokú bíróság álláspontjával – nyomatékosan emeli ki ebben a körben, hogy a feljánlott munkakörnek a törvény alapján nem szükséges a feljánlás időpontjában fennállnia akkor, ha az adott státusz létrehozására jogosult vezető elhatározása az újabb munkakör létrehozására nézve a felmentés közlését megelőzően már megszületett. A perbeli esetben ennek ismeretében ajánlották fel az indítványozó számára az újonnan létrehozandó fősztályvezető-helyettesi álláshelyet – állapítja meg az ítélet –, ahol korábbi, vezetőként szerzett tapasztalatait hasznosíthatta volna. A feljánlott munkakör létrehozásának tehát nem volt jogszabályi akadály, annak a per eldöntése szempontjából nincs jelentősége, hogy ez a munkakör az SZMSZ-ben már szerepelt-e vagy sem, és a feljánlott munkakör be sem volt töltve – rögzíti az ítélet. A Kúria szerint a másodfokon eljáró bíróság tehát jogszabálysértő módon értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állapította meg azt, hogy az alperesi jogelőd munkáltató intézkedése jogsértő volt. Fentiek összegzéseként az ítélet kimondta, hogy az alperesi jogelőd munkáltató indítványozó jogviszonyát megszüntető intézkedése nem volt jogellenes, ezért az indítványozó felülvizsgálati kérelme, amely a jogviszony jogellenes megszüntetésének további jogkövetkezményei iránt került előterjesztésre, nem volt megalapozottnak tekinthető, illetve jogalap hiányában érdemben nem volt vizsgálható.

- [7] 3. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő alkotmányjogi panaszát, melyben a Kúria ítélete alaptörvényellenességének a megállapítását és megsemmisítését, valamint az ítélet végrehajtásának a felfüggesztését kérte, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, II. cikkének, XVII. cikk (3) bekezdésének, XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének és 28. cikkének a sérelmére hivatkozva.
- [8] Az indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvény B) cikkéből fakadó jogbiztonság sérelmét ügyében az okozza, hogy egy több évig elhúzódó peres eljárás végeredményeként, az első- és másodfokú bíróságok döntései alapján pernyertes félként a Kúria általa támadott ítélete alapján „visszamenőleges hatállyal” teljes mértékben pervesztes féllé vált úgy, hogy a felülvizsgálati kérelmek nem terjedtek ki a kereseti kérelmének teljes elutasítására.
- [9] Az Alaptörvény 28. cikkének sérelme kapcsán az indítványozó kifejti, hogy a Kúria mint a joggyakorlat alakítója nem helyezkedhet sommásan olyan álláspontra, amellyel kapcsolatban „a józan ész erejében bízó jogkereső állampolgárban” olyan meggyőződés alakulhat ki, hogy a Kúria önkényesen, és nem a 28. cikkben foglaltaknak megfelelően értelmezi az alkalmazandó jogszabályokat, így még inkább jogbizonytalanságot ébresztve azokban, akik a 28. cikk értelmezési szabálya mentén keresik jogaik érvényesítését.
- [10] Az indítványozó az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének sérelmeként jelöli meg azt, hogy a kúriai ítélet nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a döntés miért terjed ki a felülvizsgálattal nem érintett kérdésekre is, azaz az ítéletnek súlyos indokolásbeli hiányossága van.
- [11] Az indítványozó álláspontja szerint ügyében az Alaptörvény II. cikkének és XVII. cikk (3) bekezdésének sérelme abból következik, hogy a Kúria ítélete indokolás nélkül utasította el szabadságmegváltásra és további határvégkielégítésre vonatkozó igényét. Véleménye szerint minden ember méltó arra, hogy a bíróságok ügyekben a hatályos eljárásjogi normáknak megfelelő körülmények között hozzák meg döntéseiket. „Az a körülmény, hogy egy orvosolhatatlan bírósági döntés születik úgy, hogy azt senki sem kérte és azt a bíróság meg sem indokolta, méltatlan helyzetet teremt a bírósági eljárásban részt vevő ember számára”. Miután munkával megkezdett juttatások megfizetése iránt is folyt a per, a támadott döntés a méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogát is sérti azáltal, hogy a ki nem adott pihenőidő megváltását és a részére állami vezető beosztásából következő végkielégítést megítélő másodfokú ítéleti rendelkezést – annak ellenére, hogy azt senki sem kérte – hatályon kívül helyezte és azt nem indokolta meg.

- [12] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmeként hivatkozik arra, hogy az ügyében 14 éven keresztül tartott a peres eljárás, ami sérti az észszerű határidőn belül történő elbíráláshoz való jogát. Az indítványozó ebben a körben ismételten megállapítja, hogy „Alaptörvényben biztosított jogainak a sérelmét” jelenti egyrészt az a kúriai ítéletben szereplő téves következtetés, mely szerint a vonatkozó törvények alapján nem szükséges olyan munkakört feljárnani, amely a feljárnás időpontjában már létezik, másrészt az, hogy a Kúria az alperesi minisztérium erre irányuló kérelme hányában utasította el az indítványozó kereseti kérelmeit. Az indítványozó a Kúriának a feljárnlott munkakörre vonatkozó álláspontjából azt a következtetést vonja le, hogy „az irányadó törvényi rendelkezés értelmezésénél a felmerült értelmezési bizonytalanságot az egyik fél részére döntötték el anélkül, hogy a másik félnek pontosan megmagyarázták volna az ítélet indokolásában azt, hogy erre miért és milyen jogszabályi alapon került sor”. Az indítványozó ezzel kapcsolatosan megerősíti azt az álláspontját, miszerint nem tud olyan értelmezést elfogadni véglegesnek és „örök érvényűnek”, amely a logika szabályaiból nem vezethető le.
- [13] Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria ítélete azért sérti az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jogát, mert nem tudhatta, hogy a Kúria a felülvizsgálattal nem érintett kérdésekben is döntést fog hozni, a Kúria döntése ellen pedig már nincs helye jogorvoslatnak.
- [14] 4.1. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, melynek során az eljáró tanács vizsgálja, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – formai és tartalmi – feltételeknek.
- [15] A testület megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető és a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette, ugyanakkor az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt, a határozott kérelemre vonatkozó formai követelményeknek csak részben felel meg. Az indítványozó panaszában hivatkozott az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésének a sérelmére is, azonban az indítvány nem tartalmaz arra vonatkozó, alkotmányjogilag értékelhető indokolást, hogy a támadott bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Ezért az indítvány ezen eleme vonatkozásában nem felel meg a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt követelménynek, így érdemi vizsgálatának nem volt helye.
- [16] Az Alkotmánybíróság a formai követelményeknek való megfelelés vizsgálatát követően – az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján – az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi – különösen az Abtv. 27. §-a és 29. §-a szerinti – feltételeinek való megfelelést vizsgálta.
- [17] Mint ahogyan fentebb az Alkotmánybíróság már rámutatott, az indítványozó a bírósági eljárásban felperesként vett részt, így érintettsége a támadott ítélettel összefüggésben megállapítható. Az Abtv. 27. §-a azonban nem csupán az alkotmánybírósági eljárás alapjául szolgáló ügyben való érintettséget követeli meg, hanem feltételezi az összefüggést az alapügy és az alkotmányjogi panasz eljárás között is. Az alapügyben való érintettség az alkotmányjogi panasz eljárás szükséges, de nem elégséges feltétele. Az alkotmányjogi panasz funkciója a jogorvoslat, amely az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogainak a sérelmét feltételezi. Alkotmányjogi panasz esetében az Alaptörvény B) cikkére és 28. cikkére nem lehet alappal hivatkozni – ahogyan azt az indítványozó teszi –, mivel ezek a rendelkezések nem az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait tartalmazzák, így önmagukban nem vetik fel az indítványozó Alaptörvényben garantált jogainak sérelmét sem. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikkének a sérelmére alkotmányjogi panaszban kizárólag a kellő felkészülési idő hiánya vagy a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmába ütközés esetén lehet hivatkozni, azonban jelen ügyben ezek egyike sem merült fel.
- [18] Az Alaptörvény II. cikkében garantált emberi méltósághoz való jog az Alkotmánybíróság értelmezésében az emberi státusz abszolút védelmét biztosítja. A konkrét peres eljárásban és a támadott kúriai ítéletben – az indítványozó által előadott érvek alapján – ezen alapjog sérelme nem merül fel.
- [19] Az indítványozó által az ügyében megsérteni állított, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében szereplő jog a tisztességes hatósági eljárásra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza. Az indítványozó ügyében azonban hatósági eljárás nem volt folyamatban, az általa támadott döntés nem hatósági eljárás során és eredményeként keletkezett, így a konkrét kúriai ítélet kapcsán ezen alapjog sérelme sem merül fel.
- [20] 4.2. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Ez alternatív feltétel, bármelyik megléte indokot ad a befogadásra. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány

nem fogalmazott meg alapvető alkotmányjogi jelentőségűnek tekinthető kérdést, és bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet sem.

- [21] Az Abtv. 29. §-hoz kapcsolódóan az Alkotmánybíróság ismételten rámutat arra, hogy a testület a bírói ítéleteket kizárólag alkotmányossági szempontból vizsgálhatja felül, törvényességi, jogértelmezési kérdések megítélésére nem tartozik a hatáskörébe. Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban a tekintetben is, hogy az erre irányuló indítványok befogadását visszautasítja, a következők miatt: „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára már nem rendelkezik hatáskörrel” {elsőként lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon” {elsőként lásd: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}.
- [22] Az Alkotmánybíróság a konkrét ügyben megállapította, hogy az indítvány a kúriai döntés teljes egészének felülbírálatára irányul, a támadott ítéletben foglalt jogértelmezést és az ügyben felmerült tények szakjogi értékelését vitatja, és a Kúria felülbírálati jogköréhez tartozó bizonyíték-értékelési kérdéseket kifogásol. Az indítványozó tehát a Kúria ítéletének törvényességi és nem alkotmányossági felülvizsgálatát kérte – mivel a megállapított tényállás és az ebből levont következtetések felülvizsgálata e körbe tartozik –, erre azonban a fent kifejtettekben, az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre.
- [23] Az indítványozó hivatkozott ugyan a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség sérelmére is, de az Alkotmánybíróság ezzel kapcsolatosan megállapítja, hogy a Kúria a sérelmezett döntésében részletesen indokolta és számot adott arról, hogy a másodfokon eljáró bíróság ítéletét miért és mennyiben tartja jogszabályba ütközőnek, illetve az indítványozó felmentését miért tartja jogszerűnek. Az indítványozó által előadott érvek alapján az indokolási kötelezettség megsértése tehát nem merül fel, mivel a Kúria a peres feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit megvizsgálta és ennek értékeléséről számot adott. Önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a Kúria döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására. Ezért az indítvány e vonatkozásban sem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét {3179/2016. (IX. 26.) AB végzés, Indokolás [15]}.
- [24] 4.3. Az indítványozó ebben a körben az alaptörvényben biztosított joga sérelmeként megjelölte az észszerű határidőn belül történő döntéshez való joga sérelmét is. Az Alkotmánybíróság e vonatkozásban utal arra – magában az indítványban is szereplő – tényre, hogy az alperesi minisztérium többszörös jogutódlása miatt a folyamatban lévő per minden egyes alperesi jogutódláskor félbeszakadt, ami az eljáró bíróságoktól független okból nyilvánvalóan késleltette a döntéshozatalt.
- [25] Az indítványozó szintén az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének állított sérelme kapcsán kifogásolja azt is, hogy – nézete szerint – a Kúria annak ellenére helyezte hatályon kívül a Fővárosi Törvényszék ítéletét, változtatta meg a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét, és utasította el a keresetét, hogy azt „senki sem kérte”. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság utal a Kúria ítéletében foglaltakra: „[a]z alperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül, és utasítsa a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára, illetve másodlagosan hozzon helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozatot és a felperes keresetét, mint jogalapjában és összecszerúségében megalapozatlant utasítsa el és kötelezze a felperest az alperesnek okozott első-, másodfokú, továbbá felülvizsgálati perköltség megtérítésére” {a Kúria Mfv-II.10.597/2015/10. számú ítélete, Indokolás [17]}. Nem állja meg a helyét tehát az az indítványozói állítás, miszerint „[a] Kúria olyan jogerős ítéleti rendelkezést helyezett hatályon kívül, amelyre nézve sem hatályon kívül helyezés iránti, sem megváltoztatásra irányuló felülvizsgálati kérelem nem volt előterjesztve”.
- [26] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének a sérelmét állító indítványi elemmel kapcsolatban az Alkotmánybíróság arra a gyakorlatára utal, mely szerint a jogorvoslathoz való jog – a döntés tartalmától függetlenül – nem követeli meg a rendkívüli perorvoslati eljárásban hozott ítélet felülvizsgálhatóságát. Az Alkotmánybíróság ezt az

álláspontját több döntésében is megerősítette, így a 3005/2017. (II. 2.) AB végzésben kifejtette: „[a]z Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében meghatározott jogorvoslathoz való jog csak azt a követelményt támasztja, hogy az elsőfokon meghozott érdemi bírói döntésekkel szemben magasabb fórumhoz lehessen fordulni, illetve a hatósági döntésekkel szemben biztosított legyen a bírói út (összefoglalóan: 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [60]). Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján a felülvizsgálat – mint rendkívüli perorvoslat – az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezéssel nem hozható összefüggésbe {3120/2012. (VII. 6.) AB határozat, Indokolás [21]–[23]} [...] A jogorvoslathoz való jog tehát nem követeli meg a rendkívüli perorvoslati rendszer létét, így egy rendkívüli perorvoslati eljárásban hozott ítélet felülvizsgálhatóságának lehetőségét sem”. (Indokolás [25]–[26]).

- [27] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben megállapította, hogy a Kúria ítélete – a fentiek szerint – nem hozható összefüggésbe az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való joggal.
- [28] Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az alkotmányjogi panasz a konkrét ügyben a hivatkozott Alaptörvényben biztosított jogokkal összefüggésben nem vet fel sem az egyedi ügyön túlmutató alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, sem a bírói döntést érdemben befolyásoló, az alkotmányjogi panasz körében orvosolható alaptörvény-ellenességet.
- [29] 5. Tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg részben az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt formai követelménynek, részben az Abtv. 27. § és 29. §-ában foglalt tartalmi feltételeknek, ezért azt az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján – visszautasította.
- [30] Az indítvány visszautasítására tekintettel az Alkotmánybíróság a Kúria ítélete végrehajtásának felfüggesztése tárgyában nem hozott döntést.

Budapest, 2017. szeptember 19.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/338/2017.

